Mechanizmy wpływu i relacji społecznych w świetle Social Psychology 14th Edition Davida G. Myersa

AUTOR

Fundacja Dobre Państwo

STRESZCZENIE / ABSTRACT

Artykuł analizuje wpływ społeczny nie tylko jako zagrożenie dla autonomii, ale przede wszystkim jako niezbędny fundament poznawczy i relacyjny. Autor omawia różnice między wpływem informacyjnym a normatywnym oraz podkreśla rolę tożsamości grupowej w kształtowaniu zachowań jednostki. Kluczowym punktem jest reinterpretacja posłuszeństwa poprzez koncepcję engaged followership, która sugeruje, że działania w ramach hierarchii wynikają często z identyfikacji z celem, a nie ślepego ulegnięcia. Tekst przybliża również model ELM w kontekście perswazji oraz wskazuje na konieczność tworzenia systemowych zabezpieczeń i konkurencyjnych tożsamości, aby chronić jednostki przed destrukcyjnym wpływem autorytetów, podkreślając, że zaufanie społeczne jest warunkiem funkcjonowania cywilizacji.

The article analyzes social influence not only as a threat to autonomy, but primarily as an essential cognitive and relational foundation. The author discusses the differences between informational and normative influence and emphasizes the role of group identity in shaping individual behavior. A key point is the reinterpretation of obedience through the concept of Engaged Followership, which suggests that actions within a hierarchy often result from identification with a goal rather than blind submission. The text also introduces the ELM model in the context of persuasion and points to the necessity of creating systemic safeguards and competing identities to protect individuals from the destructive influence of authorities, emphasizing that social trust is a prerequisite for the functioning of civilization.

Artykuł stanowi reinterpretację psychologii społecznej, przesuwając punkt ciężkości z analizy ludzkich słabości i podatności na manipulację w stronę teorii współzależności i

sprawstwa. Autor argumentuje, że mechanizmy takie jak konformizm, posłuszeństwo czy błędy poznawcze nie są jedynie dowodami na brak autonomii jednostki, lecz fundamentalnymi narzędziami koordynacji społecznej, które w odpowiednich warunkach umożliwiają funkcjonowanie cywilizacji. Główna teza tekstu zakłada, że celem tej dyscypliny nie jest samo opisanie determinizmów sytuacyjnych, lecz dostarczenie wiedzy niezbędnej do projektowania takich instytucji i procedur (tzw. debiasingu instytucjonalnego), które chronią człowieka przed patologiami wpływu. W ten sposób psychologia społeczna staje się nauką o architekturze warunków, w których realna autonomia jednostki jest możliwa nie dzięki izolacji od grupy, lecz dzięki świadomemu kształtowaniu struktur społecznych i systemowej możliwości korekty błędów.

SŁOWA KLUCZOWE

wpływ społeczny | konformizm | compliance | engaged followership | model ELM | deindywidualizacja | groupthink | teoria tożsamości społecznej | moralne odłączenie | efekt widza | dylemat więźnia | intergroup contact theory | bounded rationality | architektura sytuacji

Wpływ społeczny jako fundament poznawczy i relacyjny

Wpływ społeczny sprawia, że inni ludzie stają się dla nas źródłem wiedzy, norm i tożsamości. Ta druga wielka domena psychologii społecznej obejmuje konformizm, compliance, posłuszeństwo, perswazję, facylitację społeczną, próżniactwo, deindywidualizację, polaryzację oraz groupthink. W klasycznej narracji wpływ ten przedstawiano przede wszystkim jako zagrożenie dla autonomii jednostki, jednak taka perspektywa jest jednostronna. Człowiek musi polegać na innych, gdyż większości istotnych faktów nie jest w stanie sprawdzić samodzielnie. Nie rekonstruujemy własnoręcznie mostu przed przejazdem, nie odtwarzamy badań klinicznych przed przyjęciem leku, nie weryfikujemy każdego pomiaru inflacji i nie powtarzamy wszystkich eksperymentów naukowych. Zaufanie społeczne jest warunkiem cywilizacji poznawczej.

Cialdini i Goldstein ujmują procesy wpływu poprzez trzy podstawowe cele: potrzebę trafnego rozumienia rzeczywistości, potrzebę tworzenia i utrzymywania wartościowych relacji oraz potrzebę

zachowania pozytywnego obrazu siebie. Jest to klasyfikacja znacznie istotniejsza niż potoczne rozróżnienie na ludzi "silnych" i "uległych". Uleganie może być bowiem konsekwencją racjonalnego zaufania do kompetentnej grupy, konformizm może służyć koordynacji działań, a posłuszeństwo umożliwiać funkcjonowanie złożonych organizacji. Patologia zaczyna się wtedy, gdy mechanizmy użyteczne do koordynacji zostają odłączone od epistemicznej trafności, proporcjonalności i możliwości odmowy.

Sherif pokazał, że w warunkach niejednoznaczności jednostki konstruują wspólną normę. Asch z kolei dowiódł, że nawet w zadaniu o wyraźnej odpowiedzi jednomyślna większość może przesunąć zachowanie jednostki. W obu przypadkach grupa jest jednak czymś więcej niż tylko źródłem nacisku – dostarcza ona informacji o rzeczywistości oraz o społecznych kosztach odstępstwa. Dlatego klasyczny podział na wpływ informacyjny i normatywny pozostaje użyteczny: możemy dostosowywać się do innych, ponieważ zakładamy, że wiedzą oni więcej, lub dlatego, że nie chcemy utracić akceptacji. Tę tradycję rozwija współczesna teoria tożsamości społecznej.

Wpływ grupy nie musi przecież pochodzić od dowolnej większości. Rośnie on, gdy źródło jest reprezentantem kategorii, z którą jednostka się identyfikuje, a komunikat zostaje rozpoznany jako zgodny z normą znaczącego "my". Współczesne badania nad tożsamością grupową wskazują, że wpływ społeczny silnie warunkują: identyfikacja, normy referencyjne, kontekst wewnątrz- i międzygrupowy oraz kwestia widzialności bądź anonimowości. Parafrazując Tajfela i Turnera, grupa oddziałuje na człowieka szczególnie mocno wtedy, gdy nie jawi się jako "oni naciskający na mnie", lecz jako "my określający, co robi ktoś taki jak ja".

Wpływ społeczny jako wypadkowa tożsamości i architektury sytuacji

Eksperymenty Milgrama przez dziesięciolecia służyły jako emblemat "ślepego posłuszeństwa". Sformułowano w nich nawet zbyt kategoryczną tezę, jakoby sytuacja hierarchiczna mogła "zmusić" zwykłych ludzi do okrucieństwa. Współczesna historiografia tych badań oraz alternatywne modele teoretyczne wymagają jednak ostrożniejszego opisu.

Haslam i Reicher proponują koncepcję engaged followership: uczestnicy nie muszą być interpretowani jako automaty podporządkowane komendzie, lecz jako ludzie, którzy w określonych warunkach identyfikują się z celem reprezentowanym przez autorytet i uznają własne działanie za udział w wartościowym przedsięwzięciu. To przesunięcie jest kluczowe, ponieważ przemoc zbiorowa bywa popełniana nie przez osoby przekonane, że zawiesiły moralność, lecz przez tych,

którzy wierzą, że realizują jej właściwą wersję. Parafrazując Arendt, wielkie szkody nie wymagają zawsze wielkich demonów. Psychologia społeczna powinna jednak dodać: nie wymagają również zawsze ludzi bezmyślnych. Czasem to właśnie zdolność do nadawania znaczenia, lojalność i identyfikacja umożliwiają wykonanie czynu wpisanego w projekt przedstawiany jako moralnie doniosły. Dlatego ochrona przed destrukcyjnym autorytetem nie może polegać wyłącznie na treningu indywidualnego nonkonformizmu. Wymaga ona konkurencyjnych tożsamości, możliwości sprzeciwu, procedur raportowania, niezależnych instytucji oraz kultury, w której lojalność wobec misji może usprawiedliwiać odmowę wykonania polecenia lidera.

Perswazja wprowadza trzeci wymiar wpływu. Modele dwutorowe, takie jak ELM Petty'ego i Cacioppo, opisują warunki, w których człowiek przetwarza argumenty z większą elaboracją, oraz sytuacje, gdzie dominującą rolę odgrywają sygnały uproszczone: wiarygodność źródła, atrakcyjność, emocje, znajomość czy społeczna aprobata. Przeglądy klasycznej literatury podkreślają, że zmiana postawy może służyć potrzebom związanym z "Ja", relacjami, systemem nagród i kar oraz dążeniem do trafnego rozumienia rzeczywistości. Nie istnieje zatem jedna, uniwersalna "technika perswazji".

Ta sama wiadomość może zostać przyjęta z odmiennych powodów przez odbiorców o różnych motywacjach i możliwościach przetwarzania danych. W epoce cyfrowej klasyczna perswazja zyskuje nowe parametry. Platforma nie tylko przekazuje komunikat, lecz selekcjonuje jego odbiorcę, moment prezentacji, kolejność, częstotliwość i kontekst. Generatywna AI może dodatkowo adaptować argumentację w czasie rzeczywistym. Nie zmienia to podstawowych kategorii psychologii społecznej, lecz radykalnie zwiększa skalę zjawiska oraz dynamikę sprzężenia zwrotnego. Źródło wpływu może obserwować reakcję i natychmiast zmodyfikować przekaz, co sprawia, że przedmiotem badań staje się nie pojedyncza wiadomość, lecz układ człowiek-interfejs-algorytm-informacja-sieć społeczna.

Wpływ grupy posiada również wymiar wykonawczy. Zajonc wykazał, że obecność innych może wzmacniać reakcje dominujące, poprawiając wykonanie zadań prostych lub dobrze wyuczonych, a utrudniając te nowe i złożone. Badania nad próżniactwem społecznym wskazują natomiast, że indywidualny wysiłek spada, gdy wkład staje się słabo identyfikowalny, zadanie ma małe znaczenie albo jednostka zakłada, że jej zaangażowanie jest zbędne. Grupa nie jest więc ani naturalnym wzmacniaczem inteligencji, ani producentem głupoty.

Jej funkcjonowanie zależy od architektury informacji, identyfikowalności wkładu, norm oraz statusu członków. Podobnej korekty wymaga pojęcie deindywidualizacji. Klasyczna teoria sugerowała, że anonimowość i zanurzenie w tłumie obniżają samoświadomość oraz hamulce moralne. Badania SIDE pokazały jednak, że anonimowość może wzmacniać nie "brak normy", lecz

normę aktualnie salientnej grupy. Człowiek w tłumie nie przestaje być społeczny; może stać się bardziej grupowy. Jeżeli norma grupy jest agresywna, anonimowość wspiera agresję; jeśli zaś jest solidarnościowa, zwiększa gotowość do pomocy. To kolejna ilustracja ogólnego prawa: właściwość sytuacji nie ma jednego psychologicznego znaczenia poza strukturą normatywną, w której występuje.

Groupthink Irvinga Janisa należy traktować jako heurystyczny model ryzyka, a nie uniwersalne prawo grupy. Badania empiryczne nie potwierdziły jednoznacznie całej oryginalnej konfiguracji warunków. Znacznie bardziej produktywne jest badanie konkretnych mechanizmów: tłumienia informacji niezgodnych z konsensusem, presji statusowej, centralizacji przywództwa, niewymieniania unikalnej wiedzy oraz braku procedur generowania alternatyw. Dobre zespoły nie potrzebują kultu sprzeciwu dla samego sprzeciwu. Potrzebują procedur pozwalających, aby informacja sprzeczna z aktualną większością miała realną możliwość zmiany decyzji. Parafrazując Johna Stuarta Milla, pogląd pozbawiony przeciwnika traci możliwość sprawdzania własnych podstaw.

Psychologia grup dodaje do tego wymiar instytucjonalny: sprzeciw musi być nie tylko prawnie dozwolony, ale społecznie i proceduralnie możliwy. Jeżeli pracownik może formalnie powiedzieć "nie", lecz sprzeciw kończy jego karierę, organizacja posiada wolność krytyki na papierze, a nie w strukturze działania.

Dynamika relacji od kategoryzacji do współpracy

Relacje społeczne: od kategoryzacji "my-oni" do intymności, altruizmu i współpracy

Trzeci filar dyscypliny jest pod względem antropologicznym najbardziej rozległy. Książka łączy w sobie zagadnienia uprzedzeń, agresji, atrakcyjności, miłości, pomagania, konfliktu oraz pojednania. Tematy te nie zostały zestawione przypadkowo; wszystkie odpowiadają na pytanie o granice społecznego znaczenia drugiego człowieka. Inny może zostać zaklasyfikowany jako przedstawiciel obcej kategorii, rywal, zagrożenie, partner, osoba bliska, odbiorca troski lub współuczestnik dobra wspólnego. Psychologia relacji bada warunki przechodzenia pomiędzy tymi pozycjami.

Kluczowe jest tutaj precyzyjne rozróżnienie między stereotypem, uprzedzeniem a dyskryminacją. Stereotyp stanowi poznawczą reprezentację cech przypisywanych danej kategorii; uprzedzenie wprowadza ocenę i komponent afektywny, natomiast dyskryminacja odnosi się do konkretnego działania lub systematycznie odmiennego traktowania. Choć te kategorie mogą ze sobą korelować, nie są one tożsame.

Dyskryminująca procedura może funkcjonować bez jawnej wrogości jednostek; z kolei człowiek może żywić negatywne emocje, nie mając możliwości przełożenia ich na działanie. Podobnie stereotyp może opisywać statystyczną różnicę grupową, a jednocześnie prowadzić do błędnych ocen konkretnej osoby. Tajfelowska teoria tożsamości społecznej dowodzi, że nawet arbitralne granice grup mogą generować preferowanie własnej kategorii. Nie oznacza to jednak, że sama kategoryzacja automatycznie produkuje nienawiść. Zasadnicze jest tu rozróżnienie między ingroup favoritism a outgroup derogation – grupa może bowiem preferować swoich członków bez aktywnego przejawiania wrogości wobec innych. O tym, czy prosta preferencja przekształci się w antagonizm, decydują czynniki takie jak zagrożenie, nierówność statusowa, konflikt o zasoby, normy oraz narracje historyczne. Realistic Conflict Theory Sherifa wskazuje z kolei, że konkurencja o ograniczone zasoby może intensyfikować konflikt.

Rewizja historii Robbers Cave uczy jednak ostrożności w traktowaniu jednego spektakularnego eksperymentu jako kompletnego dowodu. Dojrzała teoria powinna pytać raczej o to, co staje się zasobem, kto definiuje jego niedobór, jaka jest rzeczywista współzależność grup i jak konflikt interpretują liderzy. Ekonomiczny niedobór nie posiada bowiem społecznego adresata sam z siebie; potrzebuje narracji atrybucyjnej, która wyjaśni, kto „zabrał” zasób lub kto otrzymuje go niezasłużenie.

Od redukcji uprzedzeń do mechanizmów moralnego odłączenia

Intergroup Contact Theory Allporta dostarcza jednej z najlepiej empirycznie wspartych odpowiedzi na pytanie o redukcję uprzedzeń. Metaanaliza Pettigrew i Tropp, obejmująca 515 badań i 713 niezależnych prób, wykazała, że kontakt międzygrupowy przeciętnie wiąże się ze spadkiem uprzedzeń; klasyczne warunki równorzędnego statusu, wspólnego celu, współpracy i wsparcia instytucjonalnego wzmacniają ten efekt, choć nie są one bezwzględnie konieczne. Późniejsze analizy wskazują, że ważniejszymi mediatorami niż samo zwiększenie wiedzy o grupie obcej są zmniejszenie lęku międzygrupowego oraz wzrost empatii i przyjmowania perspektywy. Kontakt nie powinien jednak zostać przekształcony w apolityczną receptę. Nowsza literatura zwraca uwagę na „ironiczny” skutek: pozytywny kontakt może u części członków grup defaworyzowanych ograniczać poparcie dla zmian strukturalnych, jeśli poprawiona relacja interpersonalna zaczyna przesłaniać nierówność grupową. To istotna lekcja interdyscyplinarna: redukcja uprzedzeń i redukcja nierówności nie są tym samym rezultatem.

Można lubić człowieka należącego do grupy podporządkowanej, a jednocześnie nadal popierać instytucję utrzymującą jej status. Psychologia interpersonalna musi zatem zostać połączona z analizą władzy. IAT jest dobrym przykładem potrzeby metodologicznego umiarkowania. Źródłowa notatka przedstawia test jako ujawniający „nieświadome uprzedzenia", jednak współczesny stan badań uzasadnia znacznie węższą interpretację. IAT mierzy względną łatwość kojarzenia kategorii w konkretnym zadaniu, a jego zdolność przewidywania indywidualnych zachowań jest ograniczona i heterogeniczna. Nie jest psychologicznym wykrywaczem ukrytego rasizmu konkretnej osoby. Jego wartość jest większa w badaniach rozkładów i zależności na poziomie grupowym niż jako instrument moralnej diagnozy jednostki. Ta różnica między narzędziem badawczym a narzędziem osądzania człowieka stanowi jeden z najważniejszych warunków odpowiedzialnego stosowania psychologii.

Kwestia agresji pokazuje z kolei konieczność integracji biologii i kultury. Współczesna psychologia odrzuca prosty determinizm hormonalny lub neurologiczny; agresję analizuje się poprzez procesy reaktywne i instrumentalne, prowokację, frustrację, interpretację intencji, uczenie społeczne, normy honoru, dostępność agresywnych skryptów, alkohol, status, samokontrolę oraz kontekst instytucjonalny. Bandura pokazał, że ludzie uczą się repertuarów działania poprzez obserwowanie modeli i konsekwencji ich zachowań.

Jego teoria moralnego odłączenia wyjaśnia natomiast, jak jednostka może wykonywać czyn sprzeczny z deklarowanymi standardami bez całkowitego porzucania własnej tożsamości moralnej. Parafrazując Bandurę: człowiek nie musi przestać odróżniać dobra od zła, aby czynić zło; wystarczy, że przeklasyfikuje konkretny czyn jako wyjątek, obowiązek, obronę albo odpowiedzialność kogoś innego. Moralne uzasadnienie, eufemistyczne etykietowanie, rozproszenie odpowiedzialności, minimalizacja szkody, obwinianie ofiary i dehumanizacja pozwalają odłączyć regułę od konkretnej sytuacji. Psychologia moralności styka się tutaj z językoznawstwem i teorią instytucji – sposób nazwania czynu może zmieniać jego znaczenie dla wykonawcy. Dehumanizacja nie musi być jednak obowiązkowym pierwszym etapem każdej przemocy. Czasem ludzie krzywdzą przeciwnika właśnie dlatego, że postrzegają go jako odpowiedzialnego moralnie człowieka, którego należy ukarać. Okrucieństwo może więc wynikać zarówno z usunięcia ofiary poza obszar moralności, jak i z radykalnie moralizowanej narracji, w której ofiara zostaje uznana za winnego wroga. To ważna korekta wobec prostego schematu: „najpierw odczłowiecz, potem skrzywdź".

Od intymności do odpowiedzialności zbiorowej

Po przeciwnej stronie relacji leżą atrakcyjność i intymność. Myers akcentuje bliskość, ekspozycję, podobieństwo, atrakcyjność fizyczną, przywiązanie, sprawiedliwość oraz samoujawnianie. Procesy te wspólnie pokazują, jak człowiek anonimowy może stać się psychologicznie niezastępowalny. Bliskość zwiększa prawdopodobieństwo spotkania, ekspozycja buduje znajomość i sympatię, podobieństwo ułatwia przewidywanie i potwierdza kluczowe elementy tożsamości, a responsywne samoujawnianie pozwala poznać wewnętrzny świat partnera. Teoria przywiązania w odniesieniu do relacji dorosłych wskazuje, że intymność pełni również funkcję systemu regulacji zagrożenia. Lęk przywiązaniowy potęguje czujność wobec sygnałów odrzucenia, podczas gdy unikanie sprzyja dystansowaniu i ograniczaniu zależności. Metaanaliza 73 badań i 118 prób, obejmująca ponad 21 tysięcy osób, potwierdza wpływ obu wymiarów niepewnego przywiązania na jakość związków. Kluczowe jest tu jednak ujęcie dyadyczne: strategia jednego partnera staje się sytuacją drugiego. Lękowe poszukiwanie zapewnień może bowiem wzmacniać unikanie drugiej strony, a jej dystans – potęgować lęk pierwszej osoby.

Relacja tworzy własną dynamikę, której nie da się zredukować do sumy dwóch oddzielnych osobowości. Parafrazując Martina Bubera, człowiek zmienia się zależnie od tego, czy drugi jest dla niego „kimś", czy „czymś". Psychologia intymności nie posługuje się filozoficznym językiem relacji „Ja-Ty", lecz jej badania wskazują na analogiczny proces: bliskość wiąże się z coraz głębszym mentalizowaniem drugiego, rozpoznawaniem jego odrębnej historii i włączaniem jego dobrostanu do własnego systemu motywacyjnego. Aronowska idea inclusion of other in the self ujmuje tę rosnącą współzależność właśnie w ten sposób. Altruizm rozszerza ten problem jeszcze bardziej. Jeśli dobro osoby bliskiej naturalnie staje się częścią własnego interesu, trudniejszym pytaniem pozostaje pomoc obcemu. Psychologia odróżnia zachowania prospołeczne od motywacji altruistycznej, gdyż ten sam czyn może wynikać z empatii, dbałości o reputację, wzajemności, norm społecznych, chęci uniknięcia winy lub oczekiwanej nagrody. Ewolucyjna teoria doboru krewniaczego i wzajemnego altruizmu dowodzi, że kosztowne zachowania społeczne mogą przetrwać bez zakładania metafizycznej bezinteresowności. Batsonowska hipoteza empatia-altruizm sugeruje jednak, że empatyczna troska potrafi uczynić dobro drugiej osoby celem ostatecznym, a nie jedynie środkiem do poprawy własnego samopoczucia.

Efekt widza pokazuje natomiast, że sama motywacja moralna bywa niewystarczająca. Człowiek może nie pomóc, ponieważ nie zauważy zdarzenia, nie rozpozna go jako nagłego, nie przyjmie odpowiedzialności, nie będzie wiedział jak działać lub uzna koszt interwencji za zbyt wysoki. Słynna historia Kitty Genovese została w kulturze i podręcznikach uproszczona, niemniej metaanalizy potwierdzają, że obecność innych może w określonych warunkach zmniejszać indywidualne

prawdopodobieństwo interwencji. Jednocześnie analizy realnych konfliktów wskazują, że w większości sytuacji przynajmniej jeden świadek reaguje. Te dwa fakty są ze sobą zgodne: spadek szans na działanie pojedynczej osoby nie oznacza, że grupa jako całość musi pozostać bierna. Teoria tożsamości społecznej dodaje, że pytanie „ilu jest świadków?" jest niewystarczające. Należy zapytać, kim oni są dla siebie i dla ofiary.

Wspólna kategoria może zwiększać odpowiedzialność zamiast ją rozpraszać. Ma to fundamentalne znaczenie dla projektowania instytucji: członek zespołu ratowniczego, policjant, lekarz czy pracownik kolei może reagować właśnie dlatego, że norma profesjonalnego „my" nakazuje interwencję. Pomaganie jest wtedy nie tylko prywatnym aktem altruizmu, lecz wykonaniem tożsamości.

Od indywidualnych błędów do projektowania procedur i instytucji

Analiza konfliktu i współpracy przenosi relacje na poziom ekonomii oraz instytucji. Dylemat więźnia obrazuje, że ludzie mogą osiągać zbiorowo gorszy rezultat nawet bez wzajemnej wrogości – dzieje się tak, gdy każde indywidualne odstępstwo wydaje się racjonalne w obliczu niepewności co do zachowania partnera. Podobną strukturę dostrzegamy w tragedii wspólnego pastwiska, dotyczącej zasobów współdzielonych. Elinor Ostrom wykazała jednak, że wybór między egoistycznym chaosem a centralnym przymusem nie jest jedyną drogą. Ludzie potrafią budować trwałe instytucje wspólnego zarządzania, opierając się na jasnych regułach, monitoringu, udziale użytkowników w decyzjach, stopniowanych sankcjach oraz dostępnych mechanizmach rozwiązywania sporów. Parafrazując Ostrom, pytanie o naturę ludzką nie powinno brzmieć: „czy jesteśmy egoistami, czy altruistami?", lecz: „w jakim systemie reguł uczymy się, że współpraca jest wiarygodna, odwzajemniana i chroniona przed eksploatacją?". To przejście z antropologii charakteru do teorii instytucji należy do najważniejszych konsekwencji współczesnej psychologii społecznej. Społeczeństwo nie musi czekać na populację ludzi moralnie doskonałych.

Może ono projektować sytuacje, w których zwykłe motywacje – wzajemność, reputacja, awersja do niesprawiedliwości, identyfikacja, troska i interes długoterminowy – wspierają kooperację. W tym miejscu psychologia społeczna opuszcza laboratorium i zaczyna projektować konkretne procedury.

Czwarty filar książki obejmuje klinikę, sąd, media oraz zrównoważoną przyszłość. To właśnie w zastosowaniach praktycznych widać, że psychologia społeczna nie jest jedynie zbiorem ciekawostek o ludzkich biasach. Błąd poznawczy nabiera znaczenia instytucjonalnego w momencie, gdy wpływa

na diagnozę, wyrok, rekrutację, politykę, projekt interfejsu lub alokację zasobów. W klinice profesjonalista pozostaje człowiekiem podlegającym heurystykom, korelacjom iluzorycznym, efektom dostępności czy hindsight bias. Historyczna tradycja Paula Meehla oraz późniejsze metaanalizy porównujące ocenę kliniczną z mechanicznym łączeniem informacji dowiodły, że formalne reguły predykcji często dorównują nieustrukturyzowanemu osądowi eksperta, a niekiedy go przewyższają. Nie oznacza to jednak, że lekarza czy psychologa należy zastąpić równaniem. Wynika z tego raczej, że ekspert powinien korzystać z intuicji tam, gdzie dostarcza ona dodatkowej informacji, a nie w sytuacjach, gdy ta arbitralnie zmienia wagi danych pod wpływem ostatniego przypadku.

Simonowska racjonalność ograniczona spotyka się tutaj z teorią profesjonalizmu. Kompetentny ekspert to nie człowiek wolny od biasów, lecz taki, który pracuje w procedurze zwiększającej prawdopodobieństwo ich wykrycia. Standaryzowane kryteria, skale, konsultacje, dokumentowanie hipotez i systematyczny feedback stanowią zewnętrzną pamięć oraz poznawczą kontrolę. Parafrazując Poppera, profesjonalizm zaczyna się tam, gdzie istnieje realna możliwość wykazania, że ekspert się myli.

Relacja terapeutyczna sama w sobie jest sytuacją społeczną. Autorytet terapeuty, zaufanie pacjenta, samoujawnienie, responsywność, atrybucje i oczekiwania bezpośrednio wpływają na proces leczenia. Jednocześnie psychologia społeczna chroni przed nadmiernym psychologizowaniem. Człowiek może odczuwać lęk nie dlatego, że błędnie interpretuje bezpieczny świat, lecz dlatego, że jego środowisko rzeczywiście jest niepewne. Może doświadczać stresu z powodu prekaryjnej pracy, przemocy, ubóstwa, braku mieszkania lub izolacji. Terapia, która każdy problem strukturalny zamienia w indywidualny „błąd myślenia”, może stać się technologią adaptowania ludzi do warunków wymagających społecznej zmiany. W sądzie konsekwencje błędów poznawczych stają się jeszcze bardziej widoczne.

Instytucjonalne mechanizmy ochrony przed błędami poznawczymi

Pamięć świadka nie jest nagraniem; jest rekonstrukcją. Późniejsze informacje mogą zostać włączone do wspomnienia, sposób okazania wpływa na wybór, a feedback po identyfikacji zwiększa późniejszą pewność. Dlatego psychologia zeznań przesunęła punkt ciężkości z pytania o "uczciwość świadka" na jakość procedury testującej jego pamięć.

To zmiana o głębokim znaczeniu filozoficznym. Szczerość i prawdziwość nie są tym samym. Człowiek może z pełnym przekonaniem podawać fałszywą informację, nie kłamiąc. System prawny musi zatem oddzielać moralną wiarygodność osoby od epistemicznej jakości pamięci. Podobny paradoks dotyczy fałszywych przyznań do winy. Intuicja społeczna zakłada, że niewinny człowiek nie powinien przyznawać się do przestępstwa, jednak badania nad przesłuchaniem pokazują, że długotrwała presja, prezentowanie fałszywych dowodów, sugestie minimalizujące konsekwencje i szczególne podatności podejrzanego mogą zmienić bilans decyzji. Co więcej, przyznanie się może następnie "skazić" interpretację innych dowodów. Psychologia prawa prowadzi więc do zasady niezależności epistemicznej: jeśli kilka dowodów wzajemnie na siebie wpłynęło, ich liczba nie odpowiada liczbie niezależnych potwierdzeń.

Prawo można rozumieć jako system debiasingu instytucjonalnego. Kontradyktoryjność produkuje argument przeciwny; instancja odwoławcza dodaje drugi punkt kontroli; uzasadnienie wymusza eksplicytację powodów; zasady dowodowe ograniczają dostęp do informacji uznanych za szczególnie mylące, a proceduralna niezależność redukuje zarażanie osądu oczekiwaniami innego aktora. Monteskiuszowska idea rozdzielenia władzy otrzymuje w tym świetle dodatkowy sens epistemiczny: koncentracja kompetencji koncentruje również błędy.

Szczególnie ważnym polem zastosowania staje się technologia. Systemy sztucznej inteligencji nie tylko automatyzują decyzje, lecz wchodzą w obszar wpływu społecznego. Człowiek może przypisywać agentowi kompetencję na podstawie płynności językowej, reagować na niego antropomorficznie, delegować mu część wysiłku poznawczego i traktować jego rekomendacje jak społeczny sygnał ekspercki. Automation bias jest jednym z ryzyk; drugim zaś symetryczne niedowierzanie poprawnym rekomendacjom algorytmu. Celem nie powinno być maksymalizowanie ani minimalizowanie zaufania do AI, lecz jego kalibracja. Z perspektywy psychologii społecznej generatywna AI tworzy dodatkowo nowe środowisko perswazji. Klasyczne źródło komunikatu było ograniczone czasem, pamięcią i kosztem przygotowania kolejnych argumentów; system generatywny może natomiast dostosowywać odpowiedź w czasie rzeczywistym i replikować interakcję na ogromną skalę.

Nie oznacza to automatycznego przejęcia kontroli nad opiniami człowieka. Oznacza jednak, że personalizacja, płynność językowa, antropomorfizacja i syntetyczny społeczny dowód słuszności stają się zmiennymi wymagającymi odrębnej ewaluacji. Klimat jest natomiast przykładem zastosowania, w którym sama psychologia ujawnia granice psychologizmu. Najnowsze przeglądy organizują lukę między intencją klimatyczną a zachowaniem wokół mechanizmów intrapersonalnych, społecznych i strukturalnych: biasów i emocji, norm i tożsamości oraz dostępności, kosztu, wygody i zaufania do systemu. Synteza z sierpnia 2026 roku podkreśla

centralne znaczenie wpływu społecznego dla działań klimatycznych, wskazując jednocześnie liczne luki w interakcjach pomiędzy źródłem wpływu, odbiorcą, kanałem i rodzajem zachowania. Jest to szczególnie istotne wobec popularnej pokusy redukowania polityki środowiskowej do "zmiany świadomości". Człowiek może mieć silną intencję ograniczenia emisji, nie posiadając dostępnego transportu publicznego, środków na termomodernizację albo możliwości wyboru źródła energii. Psychologia klimatu musi więc uwzględniać bariery infrastrukturalne. Przeglądy tej dziedziny podkreślają wprost, że szeroka zmiana zachowania wymaga zmian systemowych, które umożliwiają działanie jednostki. Normy społeczne pozostają ważne, ponieważ informują, co robią inni i czego się od nas oczekuje; mogą wpływać na konsumpcję, energię, wodę, odpady i żywność. Nie są jednak magią behawioralną.

Mały psychologiczny efekt może być wartościowy przy niskim koszcie i ogromnej skali, lecz nie zastępuje regulacji, technologii i inwestycji infrastrukturalnych. Profesjonalna polityka publiczna powinna więc mierzyć nie tylko zmianę deklarowanej postawy, ale trwałą zmianę zachowania oraz jego materialny skutek.

Psychologia społeczna jako pomost między mikroprocesami a strukturą instytucjonalną

Psychologia społeczna stanowi pomost między psychologią a naukami o instytucjach. Jej najważniejszym interdyscyplinarnym osiągnięciem jest zdolność do łączenia poziomu mikro i makro. Podczas gdy socjologia pyta o struktury, role i instytucje; ekonomia o bodźce, rzadkość i wybór; prawo o normy, kompetencje i odpowiedzialność; politologia o władzę, legitymizację i konflikt; antropologia o kulturę i system znaczeń; a neuronauka o biologiczne mechanizmy regulacji – psychologia społeczna ukazuje procesy, dzięki którym struktura przekłada się na zachowanie jednostki, a suma tych zachowań ponownie buduje strukturę.

Emile Durkheim ostrzegał, że fakty społeczne posiadają własną siłę, której nie można zredukować do pojedynczego człowieka. Psychologia społeczna nie musi z tym polemizować; może raczej wyjaśniać mikroprocesy, poprzez które fakt społeczny nabiera skuteczności: jak norma jest obserwowana, internalizowana, nagradzana, sankcjonowana i odtwarzana. Pierre Bourdieu pisał o habitusie jako ucieleśnionych dyspozycjach wynikających z historii pozycji społecznej. Psychologia może tu badać, w jaki sposób regularne doświadczenia kształtują dostępność określonych kategorii, oczekiwań i automatycznych reakcji.

Anthony Giddens podkreślał dualność struktury: reguły umożliwiają i ograniczają działanie, lecz istnieją tylko dlatego, że aktorzy je reprodukują. Psychologia społeczna opisuje właśnie mechanizmy, dzięki którym ta reprodukcja staje się realnym zachowaniem. Michel Foucault przesunął analizę władzy z jawnego przymusu w stronę produkcji norm, kategorii i sposobów samokontroli – z perspektywy psychologicznej jest to intuicja szczególnie płodna.

Władza nie musi codziennie wydawać rozkazu, jeśli potrafi kształtować to, co jednostka uznaje za normalne, prestiżowe, nieuniknione albo wstydliwe. Normatywny wpływ społeczny, framing, autorytet epistemiczny i społeczny dowód słuszności mogą stać się mikroprocesami reprodukującymi szerszą strukturę władzy. Jednocześnie psychologia chroni teorię władzy przed przesadnym strukturalizmem: jednostka nie jest przecież bezwolnym nośnikiem dyskursu.

Reaktancja, wpływ mniejszości, whistleblowing, moral courage i zmiana norm dowodzą możliwości oporu. Moscovici wykazał, że konsekwentna mniejszość może wpływać na większość, zwłaszcza gdy zmusza ją do głębszego przetworzenia swojego stanowiska. W historii instytucji nowa norma często zaczynała jako głos mniejszości, początkowo traktowany jako odstępstwo. Parafrazując Tocqueville'a, demokratyczna większość może być potężna właśnie dlatego, że jej władza wykracza poza formalne prawo i obejmuje społeczny koszt odmienności. Psychologia Ascha dostarcza do tego mechanizmu dowodów eksperymentalnych, a teoria mniejszości Moscoviciego pokazuje, że konformizm nie zamyka systemu całkowicie. Ostatecznym pytaniem politycznym staje się więc nie to, czy ludzie podlegają wpływowi, lecz czy społeczeństwo posiada instytucje umożliwiające konkurencję wpływów i ochronę głosu niezgodnego z dominującą normą.

W tym sensie pluralizm jest również technologią poznawczą. Niezależne media, konkurencja polityczna, autonomia nauki, reprezentacja interesów, możliwość zrzeszania się i sądowa kontrola władzy nie gwarantują prawdy, lecz zwiększają liczbę niezależnych punktów, z których może nadejść korekta.

James Madison rozumiał kontrolę władzy jako odpowiedź na niedoskonałość ludzi. Psychologia społeczna rozszerza ten argument: kontrola jest niezbędna nie tylko ze względu na świadomą złą wolę, lecz również z powodu motywowanego rozumowania, lojalności grupowej, atrybucji samoobsługowych i nieświadomej adaptacji do norm organizacyjnych.

Psychologia społeczna po kryzysie replikacyjnym: dyscyplina zastosowała własną teorię do samej siebie. Każde współczesne kompendium tej dziedziny byłoby niepełne bez omówienia kryzysu replikacyjnego, którego znaczenie wykracza poza techniczne pytanie o procent powtórzonych efektów.

Psychologia społeczna odkryła, że ludzie ulegają autorytetom, atrakcyjnym historiom, konfirmacji i presji instytucjonalnych bodźców; następnie sama musiała przyznać, że naukowcy nie stoją ponad psychologią człowieka, którego badają. W kwietniu 2026 roku wielkoskalowy projekt opublikowany w Nature przedstawił próby replikacji 274 pozytywnych twierdzeń pochodzących ze 164 artykułów z nauk społecznych i behawioralnych. Wynik zgodny kierunkowo z oryginałem i statystycznie istotny uzyskano dla 151 z 274 twierdzeń (55,1%); po odpowiednim ważeniu wynik dla artykułów wyniósł 49,3%. Mediana korelacji spadła z r = 0,25 w badaniach oryginalnych do r = 0,10 w replikacjach. Autorzy podkreślają, że część tego spadku była oczekiwana – między innymi z powodu selekcji dodatnich rezultatów w oryginałach – jednak problemy z replikowalnością pozostają szerokim wyzwaniem dla nauk społeczno-behawioralnych.

Dalszym problemem jest reprodukowalność analityczna. Badanie 600 artykułów z 62 czasopism opublikowane w 2026 roku wykazało, że dane potrzebne do oceny były dostępne bezpośrednio od autorów tylko dla około 24% prac; wśród faktycznie ocenionych zestawów precyzyjnie udało się odtworzyć wyniki w 53,6% przypadków, a przynajmniej w przybliżeniu w 73,5%. Replikacja i reprodukowalność to różne problemy: pierwsza pyta, czy efekt pojawia się ponownie w nowych danych; druga – czy z tych samych danych i metod można uzyskać ten sam rezultat.

Parafrazując Poppera, naukowość zaczyna się nie wtedy, gdy potrafimy znaleźć potwierdzenie teorii, lecz gdy organizujemy możliwość jej porażki. Open science, prerejestracja, Registered Reports, otwarte dane, analizy wieloośrodkowe i adversarial collaboration są instytucjonalnymi sposobami zwiększania kosztu konfirmacyjnego samozadowolenia.

Antropologia warunkowa i potrzeba systemowej korekty

Te mechanizmy nie sprawiają, że naukowcy stają się mniej ludzcy. Sprawiają raczej, że system wymaga od pojedynczego badacza mniej epistemicznej heroiczności. Kryzys replikacyjny nie powinien zatem prowadzić do cynicznego wniosku, że „psychologia nic nie wie". Właściwy wniosek jest odwrotny: psychologia społeczna zaczyna dojrzewać właśnie wtedy, gdy traktuje własne klasyczne historie jako hipotezy podlegające kontroli, a nie jako kanon tożsamości dyscypliny. Dotyczy to m.in. eksperymentu więziennego w Stanford, badań Milgrama, części teorii primingu, stereotype threat, groupthink czy silnych interpretacji IAT. Dojrzałość naukowa wymaga bowiem odwagi, by stwierdzić: efekt istnieje, ale jest słabszy; występuje tylko w określonych warunkach; mierzy coś węższego, niż zakładaliśmy; lub też obecne dane nie pozwalają utrzymać wcześniejszej interpretacji.

W tym punkcie paradoks psychologii społecznej staje się szczególnie płodny. Nauka, która przez dziesięciolecia uczyła, że człowiek konstruuje opowieści, przywiązuje się do własnych hipotez i ulega prestiżowi grupy, musiała zastosować te same kategorie do analizy własnej praktyki. W konsekwencji metanauka przestaje być zewnętrzną kontrolą psychologii, a staje się jej szczególnym przypadkiem.

Człowiek społeczny jako podmiot ograniczony, relacyjny i sprawczy. Z zebranego dorobku nie wynika antropologia pesymistyczna ani optymistyczna. Wynika antropologia warunkowa.

Człowiek jest zdolny do błędu, ale i do korekty; do konformizmu, lecz także do sprzeciwu; do dehumanizacji, jak i do włączenia obcego do własnego „my"; do agresji oraz bezinteresownej pomocy; do oportunizmu i kosztownej kooperacji. Psychologia społeczna nie rozstrzyga pytania o to, czy „człowiek jest dobry". Wskazuje raczej, które struktury zwiększają prawdopodobieństwo wystąpienia konkretnych zachowań.

Parafrazując Hobbesa: rozumne jednostki pozbawione gwarancji bezpieczeństwa mogą wytworzyć środowisko permanentnej nieufności, nawet jeśli żadna z nich nie pragnie wojny. Parafrazując Rousseau: instytucje potrafią przekształcać ludzkie skłonności i kreować zachowania, których nie wyjaśnia sama „natura". Psychologia społeczna nie rozstrzyga tego sporu na korzyść jednego z filozofów; pokazuje raczej, że obaj uchwycili fragment układu. Człowiek wnosi do sytuacji określone motywacje i predyspozycje, lecz to system reguł decyduje, które z nich staną się opłacalne, normalne i moralnie uzasadnione. Parafrazując Adama Smitha: człowiek nie jest wyłącznie istotą kalkulującą własną korzyść, skoro potrafi autentycznie zainteresować się losem drugiej osoby. Jednocześnie ekonomia behawioralna i psychologia społeczna dowodzą, że altruizm bywa selektywny, reputacja wpływa na chęć pomocy, a wzajemność organizuje współpracę. Złożonego społeczeństwa nie można budować ani na fundamencie powszechnego egoizmu, ani na założeniu powszechnej dobroci. Potrzebuje ono instytucji, które wykorzystują ludzką zdolność do współpracy, jednocześnie ograniczając możliwość jej systematycznej eksploatacji.

Parafrazując Kanta: dojrzałość wymaga używania własnego rozumu. Psychologia społeczna dopowiada jednak, że „własny rozum" nigdy nie jest całkowicie autonomiczny – korzysta z języka, informacji, autorytetów i kategorii społecznych. Autonomia nie może więc oznaczać braku wpływu; powinna być rozumiana jako zdolność rozpoznawania źródeł tego wpływu, porównywania argumentów, korzystania z wielości źródeł, korygowania przekonań i odmawiania w sytuacjach, gdy presja przekracza uzasadnioną kompetencję autorytetu. Parafrazując Nietzschego: przekonania bywają niebezpieczniejsze od samej niewiedzy, gdy stają się odporne na korektę. Psychologia potwierdza słabszą, naukowo operacyjną wersję tej intuicji: belief perseverance, confirmation bias, motivated reasoning i dysonans mogą chronić wcześniejsze przekonania przed nową informacją.

Dlatego epistemiczna pokora nie jest cechą charakteru wystarczającą samą w sobie – potrzebuje instytucji, które wymuszają konfrontację z danymi przeciwnymi.

Projektowanie instytucji chroniących autonomię i sprawstwo

Parafrazując Goffmana, człowiek porusza się w społecznych scenach, gdzie role i definicje sytuacji organizują jego zachowanie. Nie oznacza to, że życie jest udawaniem, lecz że każde działanie ma aspekt prezentacyjny: sygnalizujemy kompetencję, lojalność, status, troskę, dystans lub podporządkowanie. Media społecznościowe nie stworzyły autoprezentacji, a jedynie zwiększyły jej skalę, mierzalność i trwałość. Liczba reakcji zamienia ocenę społeczną w widoczny wskaźnik, a algorytm może decydować, która forma autoprezentacji otrzyma największe wzmocnienie.

Parafrazując Bourdieu, smaki i preferencje nie są całkowicie prywatne – wyrażają pozycję, przynależność i odróżnienie. Psychologia porównań społecznych pokazuje, jak dobra materialne, styl życia, edukacja czy praktyki konsumpcyjne stają się standardami oceny własnego miejsca w strukturze. Ekonomia statusu i psychologia społeczna spotykają się tu w pojęciu dóbr pozycyjnych: wartość zasobu zależy częściowo od tego, kto posiada go mniej lub więcej. Parafrazując Fromma, człowiek może organizować życie wokół "posiadania" albo wokół sposobu "bycia". Psychologia dobrostanu nie potwierdza prostego moralistycznego przeciwstawienia bogactwa i szczęścia, lecz wskazuje, że dochód oraz materialistyczna orientacja wartości to odrębne konstrukty. Zasoby mogą zwiększać bezpieczeństwo, autonomię i możliwości, podczas gdy podporządkowanie własnej wartości ciągłemu porównaniu statusowemu często wiąże się z niższym dobrostanem. Nauka nie usprawiedliwia romantyzowania biedy, ale nie potwierdza też, że nieskończona eskalacja konsumpcji jest równoważna nieskończonej eskalacji jakości życia.

Parafrazując Ostrom, wspólnota nie jest ani automatycznie mądra, ani skazana na tragedię. Jakość współpracy zależy od reguł. Psychologia społeczna poszerza ten wniosek: reguły są skuteczne wtedy, gdy odpowiadają motywacjom, informacjom, tożsamościom i możliwościom realnych uczestników. Prawo niezrozumiałe, niemożliwe do egzekwowania lub postrzegane jako niesprawiedliwe może istnieć formalnie, pozostając jednocześnie psychologicznie słabym.

Parafrazując Arendt, odpowiedzialność rozpoczyna się od odmowy zastąpienia sądu osobistego samą rolą. Psychologia organizacji dodaje, że nie wolno oczekiwać heroizmu jako standardowej procedury bezpieczeństwa. Jeśli sprzeciw wobec bezprawnego działania wymaga wyjątkowej odwagi, system został źle zaprojektowany. Odpowiedzialna instytucja zmniejsza koszt właściwego

działania: chroni sygnalistę, pozwala eskalować problem i nie utożsamia krytyki z nielojalnością. Parafrazując Poppera raz jeszcze, otwarte społeczeństwo wymaga instytucji pozwalających usuwać błędy bez usuwania ludzi.

Jest to również bardzo dobra definicja dojrzałej organizacji. System odporny nie jest systemem wolnym od pomyłek, lecz takim, w którym błąd można ujawnić, skorygować i zanalizować bez konieczności ochrony reputacji za wszelką cenę. Psychologia społeczna wyjaśnia, dlaczego taka architektura jest trudna: reputacja, status i tożsamość grupowa sprzyjają obronie instytucji nawet wtedy, gdy prawdziwa lojalność wymagałaby jej naprawy. Ostateczna synteza: psychologia społeczna jako nauka o projektowaniu warunków ludzkiego sprawstwa.

Najważniejszym pojęciem całego kompendium nie jest "wpływ", lecz współzależność. Człowiek poznaje świat dzięki innym, ale może przez nich zostać wprowadzony w błąd.

Wiedza o mechanizmach wpływu jako fundament autonomii

Człowiek potrzebuje grupy, lecz grupa może ograniczać jego niezależność. Potrzebuje autorytetu eksperckiego, lecz ten może zostać nadużyty. Potrzebuje kategorii do organizacji rzeczywistości, lecz kategorie mogą przeobrazić się w stereotypy. Potrzebuje tożsamości, choć ta może wyznaczać sztywne granice moralne. Potrzebuje norm, by koordynować zachowania, lecz norma potrafi utrwalać przemoc. Potrzebuje technologii rozszerzającej zdolności poznawcze, lecz technologia może stać się pośrednikiem ograniczającym dostęp do rzeczywistości. Potrzebuje instytucji, aby współpracować na wielką skalę, lecz instytucje bywają podatne na reprodukcję własnych patologii. Nie ma tu sprzeczności; ten sam mechanizm może pełnić funkcję adaptacyjną lub przybierać warianty patologiczne.

Konformizm umożliwia społeczną koordynację, ale może tłumić krytykę. Kategoryzacja pozwala na szybkie poznanie, lecz prowadzi do stereotypizacji. Autorytet redukuje koszt zdobywania wiedzy, choć bywa źródłem nieuzasadnionego posłuszeństwa. Samoocena chroni integralność „Ja”, ale może generować defensywną racjonalizację. Empatia zwiększa skłonność do pomocy, lecz prowadzi do stronniczości wobec jednostek szczególnie wyrazistych. Sankcja chroni współpracę, choć bywa wykorzystywana do podtrzymywania błędnych norm. Technologia zwiększa możliwości, ale jednocześnie pogłębia asymetrię kontroli.

Psychologia społeczna po kryzysie własnej niewinności powinna porzucić język jednowymiarowych „efektów” na rzecz teorii warunków brzegowych i sprzężeń zwrotnych. Najnowsze wielkoskalowe

badania replikacyjne przypominają, że część klasycznych rezultatów była silniejsza w publikacjach pierwotnych niż w powtórzeniach, a sama obecność efektu wymusza pytania o jego wielkość, populację i procedurę. Nauka dojrzewa wtedy, gdy zamiast pytać jedynie „czy istnieje efekt?", zaczyna pytać: kto mu podlega, w jakich warunkach, poprzez jaki mechanizm, z jakim prawdopodobieństwem, jak długo i za jaki koszt uboczny.

Z tego powodu nie należy interpretować psychologii społecznej jako podręcznika manipulowania człowiekiem. Jej najwyższą funkcją jest odwrotność manipulacji: ujawnianie warunków wpływu po to, aby można było projektować większą autonomię, trafniejsze decyzje i odporniejsze instytucje. Wiedza o konformizmie uzasadnia ochronę sprzeciwu. Wiedza o pamięci uzasadnia reformę procedur przesłuchania. Wiedza o social proof uzasadnia ostrożność wobec syntetycznego konsensusu.

Wiedza o rozproszeniu odpowiedzialności uzasadnia przypisywanie konkretnego sprawstwa. Wiedza o uprzedzeniach uzasadnia standaryzację niektórych decyzji. Wiedza o bounded rationality uzasadnia projektowanie czytelnych reguł. Wiedza o dylematach społecznych uzasadnia budowanie instytucji kooperacji. Wiedza o ograniczeniach samej nauki uzasadnia otwartość danych, prerejestrację i replikację. Czas zakończyć paradoksem.

Psychologia społeczna jako nauka o projektowaniu warunków ludzkiego sprawstwa

Psychologia społeczna zaczynała od odkrywania, że człowiek jest mniej autonomiczny, niż chciałby o sobie myśleć. Jej dojrzała postać nie prowadzi jednak do fatalizmu, lecz do rozszerzonej koncepcji sprawstwa. Zrozumienie mechanizmów wpływu pozwala nam zmieniać warunki tego wpływu. Jeśli wiemy, że jednomyślność potęguje konformizm, możemy chronić mniejszość. Znajomość kosztów rozproszonej odpowiedzialności pozwala ją konkretyzować. Świadomość, że informacja społeczna podlega selekcji, pozwala wymagać transparentności systemów selekcyjnych. Wiedza o tym, że organizacje normalizują odstępstwa, umożliwia budowanie niezależnych mechanizmów korekty.

Człowiek społeczny nie jest więc ani suwerenną monadą liberalnej mitologii, ani pionkiem całkowicie sterowanym przez sytuację. Jest podmiotem refleksyjnym działającym w polu ograniczeń, znaczeń i współzależności. Jego autonomia jest częściowa, lecz realna; podatność na wpływ – nieusuwalna, ale możliwa do rozpoznania; tożsamość jest społecznie konstruowana, lecz nie całkowicie narzucona; instytucje są zastane, ale mogą zostać przebudowane. Najbardziej adekwatną definicją psychologii społecznej staje się zatem nauka o mechanizmach, poprzez które

ludzie wzajemnie tworzą dla siebie rzeczywistość działania. Jednostka wpływa na innych, inni na jednostkę; grupy budują normy, normy organizują instytucje, instytucje zmieniają sytuacje, a nowe sytuacje kształtują kolejne generacje zachowań. Żaden element tego łańcucha nie posiada całkowitego pierwszeństwa.

Parafrazując Lewina, teoria okazuje się praktyczna wtedy, gdy potrafi wskazać punkt, w którym można zmienić pole sił. Według Ostrom dobre reguły nie potrzebują doskonałych ludzi, lecz muszą być dostosowane do ludzi rzeczywistych. W duchu Poppera dobra instytucja nie musi gwarantować nieomylności, ale powinna umożliwiać korektę. Z kolei Arendt przypomina, że odpowiedzialność nie może zostać całkowicie przekazana roli, rozkazowi ani procedurze.

Odwołując się do Meada, „Ja" istnieje dzięki społeczeństwu, lecz właśnie dlatego społeczeństwo może zostać poddane refleksji przez człowieka zdolnego zobaczyć siebie z perspektywy innych.

Lekcja psychologii społecznej nie brzmi zatem: człowiek jest słaby wobec sytuacji. Brzmi znacznie bardziej wymagająco: człowiek jest istotą podatną na sytuacje, ale zarazem jedyną znaną istotą, która potrafi tworzyć teorię własnej podatności, wspólnie przebudowywać warunki, które ją wzmacniają, oraz ustanawiać instytucje chroniące przyszłe działania przed przewidywalnymi ograniczeniami własnego umysłu. W zdolności do społecznej autorefleksji kryje się najbardziej doniosły przedmiot psychologii społecznej. Nie chodzi wyłącznie o poznanie tego, jacy jesteśmy pomiędzy ludźmi. Chodzi również o wiedzę, jakich ludzi i jakie relacje produkują tworzone przez nas sytuacje – oraz jakie sytuacje powinniśmy tworzyć, jeśli zależy nam na społeczeństwie zdolnym łączyć wolność z odpowiedzialnością, różnicę z kooperacją, wiedzę z pokorą, a władzę z możliwością jej korekty.

> Czy jesteśmy skazani na bycie produktem sytuacji, czy może jedyną istotą zdolną do zaprojektowania pułapek, w które sami wpadamy? Prawdziwa wolność nie polega bowiem na ucieczce od wpływu społecznego, lecz na odwadze budowania takich systemów, które chronią nas przed nami samymi. Ostatecznie to nie brak podatności czyni nas ludźmi, lecz zdolność do wspólnego przebudowywania świata, by lęk przed błędem ustąpił miejsca kulturze korekty.

Inspiracje

[1] "Social Psychology 14th Edition" David G Myers

David Guy Myers (ur. 20 września 1942 r.) jest amerykańskim psychologiem społecznym i profesorem psychologii im. Johna Dirka Werkmana w Hope College w Holland w stanie Michigan. Uzyskał doktorat z psychologii społecznej na Uniwersytecie Iowa w 1967 roku. Myers jest powszechnie ceniony za autorstwo wiodących podręczników do psychologii społecznej i podręczników wprowadzających, używanych na całym świecie. Jego badania empiryczne koncentrują się głównie na subiektywnym dobrostanie, szczęściu, polaryzacji grupowej, trwałości przekonań oraz heurystykach poznawczych leżących u podstaw intuicji. Poza działalnością akademicką, Myers jest oddanym orędownikiem technologii wspomagających słuch, opierając się na własnych doświadczeniach z utratą słuchu, i aktywnie wspierał instalację pętli indukcyjnych. W trakcie swojej znakomitej kariery Myers zdobył liczne wyróżnienia, w tym Nagrodę Gordona Allporta i liczne doktoraty honoris causa.

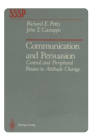
David Guy Myers (born September 20, 1942) is an American social psychologist and the John Dirk Werkman Professor of Psychology at Hope College in Holland, Michigan. He completed his Ph.D. in social psychology at the University of Iowa in 1967. Myers is widely celebrated for authoring leading introductory and social psychology textbooks used globally. His empirical research primarily focuses on subjective well-being, happiness, group polarization, belief perseverance, and the cognitive heuristics underlying intuition. Beyond academia, Myers is a dedicated advocate for assistive hearing technology, informed by his personal experience with hearing loss, and has campaigned extensively for hearing loop installation. Over his distinguished career, Myers has earned numerous accolades, including the Gordon Allport Prize and multiple honorary doctorates.

Hope College

Literatura uzupełniająca

Książki

Książki autorów przywoływanych i literatura pokrewna:



[1] "Communication and Persuasion"

Richard Petty

Springer | ISBN: 9781461249658



[2] "The Nature of Prejudice"

Gordon Allport

Cambridge, Mass. : Addison-Wesley Publishing Company | ISBN: 9780201001754



[3] "Self-Efficacy"

Albert Bandura

Macmillan | ISBN: 9780716728504



[4] "Social Foundations of Thought and Action"

Albert Bandura

Prentice Hall



[5] "Understanding Knowledge as a Commons"

Elinor Ostrom

National Geographic Books | ISBN: 9780262516037



[6] "People and Forests: Communities, Institutions, and Governance"

Elinor Ostrom

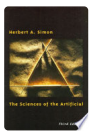
MIT Press | ISBN: 9780262571371



[7] "Human Problem Solving"

Herbert Simon

Prentice Hall



[8] "The Sciences of the Artificial"

Herbert Simon

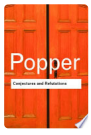
MIT Press | ISBN: 9780262264495



[9] "Objective Knowledge"

Karl Popper

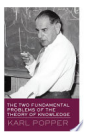
Routledge | ISBN: 9781041139270



[10] "Conjectures and refutations: The growth of scientific knowledge"

Karl Popper

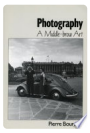
Psychology Press | ISBN: 9780415285940



[11] "The Two Fundamental Problems of the Theory of Knowledge"

Karl Popper

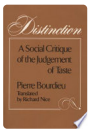
Routledge | ISBN: 9781135626761



[12] "Photography"

Pierre Bourdieu

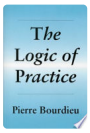
Stanford University Press | ISBN: 9780804726894



[13] "Distinction"

Pierre Bourdieu

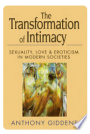
Harvard University Press | ISBN: 9780674212770



[14] "The Logic of Practice"

Pierre Bourdieu

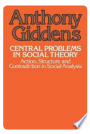
Stanford University Press | ISBN: 9780804720113



[15] "The Transformation of Intimacy"

Anthony Giddens

John Wiley & Sons | ISBN: 9780745666501



[16] "Central Problems in Social Theory"

Anthony Giddens

Univ of California Press | ISBN: 9780520039759



[17] "The Social Contract"

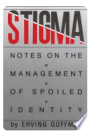
Jean-Jacques Rousseau

Wordsworth Editions | ISBN: 9781853267819

[18] "Behavior in Public Places: Notes on the Social Organization of Gatherings"

Erving Goffman

Greenwood Publishing Group | ISBN: 9780313223907



[19] "Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity"

Erving Goffman

Simon and Schuster | ISBN: 9781439188330

Artykuły naukowe

Prace autorów przywoływanych w tekście:

[1] "Social Influence: Compliance and Conformity"

Robert B. Cialdini, Noah J. Goldstein

2004 | Annual Review of Psychology | DOI: 10.1146/annurev.psych.55.090902.142015

Źródło

[2] "The Constructive, Destructive, and Reconstructive Power of Social Norms"

P. Wesley Schultz, Jessica M. Nolan, Robert B. Cialdini, Noah J. Goldstein, Vladas Griskevicius

2007 | Psychological Science | DOI: 10.1111/j.1467-9280.2007.01917.x

Źródło

[3] "Influence : science and practice"

Robert B. Cialdini

1985

Źródło

[4] "A Room with a Viewpoint: Using Social Norms to Motivate Environmental Conservation in Hotels"

Noah J. Goldstein, Robert B. Cialdini, Vladas Griskevicius

2008 | Journal of Consumer Research | DOI: 10.1086/586910

Źródło

[5] "Lessons and Challenges in Land Change Modeling Derived from Synthesis of Cross-Case Comparisons"

Robert Gilmore Pontius, Jean-Christophe Castella, Ton de Nijs, Zengqiang Duan, Éric Fotsing, Noah Goldstein

2017 | Geotechnologies and the environment | DOI: 10.1007/978-3-319-52522-8_8

Źródło

[6] "The Challenges to Coupling Dynamic Geospatial Models"

Noah Goldstein

2008 | Journal of Map & Geography Libraries | DOI: 10.1080/15420350802142371

Źródło

[7] "The Fire Information Engine: A web-based toolkit for wildfire-related needs"

Faith R. Kearns, Noah Goldstein, Brent S. Pedersen, Max A. Moritz

2006 | University of North Texas Digital Library (University of North Texas)

Źródło

[8] "Using Social Norms as a Lever of Social Influence"

Noah J. Goldstein, Robert B. Cialdini

2011 | The Science of Social Influence | DOI: 10.4324/9780203818565-7

Źródło

[9] "Intergroup Conflict And Cooperation: The Robbers Cave Experiment"

Muzafer Sherif

2013 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[10] "Social Judgment: Assimilation and Contrast Effects in Communication and Attitude Change"

Muzafer Sherif, Carl I. Hovland

1981 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[11] "The Psychology of Social Norms."

Frank Hamilton Hankins, Muzafer Sherif

1937 | American Sociological Review | DOI: 10.2307/2084385

Źródło

[12] "In Common Predicament: Social Psychology of Intergroup Conflict and Cooperation."

Leonard J. Berkowitz, Muzafer Sherif

1967 | American Sociological Review | DOI: 10.2307/2091843

Źródło

[13] "Studies of independence and conformity: I. A minority of one against a unanimous majority."

Solomon E. Asch

1956 | The Psychological Monographs | DOI: 10.1037/h0093718

Źródło

[14] "Opinions and Social Pressure"

Solomon E. Asch

1955 | Scientific American | DOI: 10.1038/scientificamerican1155-31

Źródło

[15] "Social psychology."

Solomon E. Asch

1952 | Prentice-Hall, Inc eBooks | DOI: 10.1037/10025-000

Źródło

[16] "The doctrine of suggestion, prestige and imitation in social psychology."

Solomon E. Asch

1948 | Psychological Review | DOI: 10.1037/h0057270

Źródło

[17] "The Social Identity Theory of Intergroup Behavior"

Henri Tajfel, John C. Turner

2004 | Political Psychology | DOI: 10.4324/9780203505984-16

Źródło

[18] "Social Psychology of Intergroup Relations"

Henri Tajfel

1982 | Annual Review of Psychology | DOI: 10.1146/annurev.ps.33.020182.000245

Źródło

[19] "Social categorization and intergroup behaviour"

Henri Tajfel, M. G. Billig, R. P. Bundy, Claude Flament

1971 | European Journal of Social Psychology | DOI: 10.1002/ejsp.2420010202

Źródło

[20] "Differentiation between social groups: Studies in the social psychology of intergroup relations."

Henri Tajfel

1978

Źródło

[21] "Individual Differences in Cardiovascular Response to Stress"

J. Rick Turner, Andrew Sherwood, Kathleen C. Light

1992 | DOI: 10.1007/978-1-4899-0697-7

Źródło

[22] "Social Identity, Interdependence and the Social Group: A Reply to Rabbie et al."

John C. Turner, Richard Y. Bourhis

2026 | Social Groups and Identities | DOI: 10.4324/9781003787969-2

Źródło

[23] "Some Conditions of Obedience and Disobedience to Authority"

Stanley Milgram

1965 | Human Relations | DOI: 10.1177/001872676501800105

Źródło

[24] "The Individual in a Social World: Essays and Experiments."

Jerry D. Goodman, Stanley Milgram

1978 | Contemporary Sociology A Journal of Reviews | DOI: 10.2307/2064761

Źródło

[25] "Acquaintance networks between racial groups: Application of the small world method."

Charles Korte, Stanley Milgram

1970 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/h0029198

Źródło

[26] "The Lost-Letter Technique: A Tool of Social Research"

Stanley Milgram, Leon Mann, Susan Harter

1965 | Public Opinion Quarterly | DOI: 10.1086/267344

Źródło

[27] "The Human Condition"

Hannah Arendt, Margaret Canovan, Danielle Allen

1998 | DOI: 10.7208/chicago/9780226586748.001.0001

Źródło

[28] "Between past and future eight exercises in political thought"

Hannah Arendt

1987

Źródło

[29] "Between Past and Future."

Judith N. Shklar, Hannah Arendt

1963 | History and Theory | DOI: 10.2307/2504107

Źródło

[30] "Condition de l'homme moderne"

Hannah Arendt, Georges Fradier, Paul Ricœur

2020 | Philosophie Magazine | DOI: 10.3917/phimag.141.0044

Źródło

[31] "The need for cognition."

John T. Cacioppo, Richard E. Petty

1982 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/0022-3514.42.1.116

Źródło

[32] "The Efficient Assessment of Need for Cognition"

John T. Cacioppo, Richard E. Petty, Chuan Feng Kao

1984 | Journal of Personality Assessment | DOI: 10.1207/s15327752jpa4803_13

Źródło

[33] "Dispositional differences in cognitive motivation: The life and times of individuals varying in need for cognition."

John T. Cacioppo, Richard E. Petty, Jeffrey A. Feinstein, W. Blair G. Jarvis

1996 | Psychological Bulletin | DOI: 10.1037/0033-2909.119.2.197

Źródło

[34] "Kant: The Metaphysics of Morals"

Immanuel Kant, Roger J. Sullivan

1996 | Cambridge University Press eBooks | DOI: 10.1017/cbo9780511809644

Źródło

[35] "Mediation Analysis in Social Psychology: Current Practices and New Recommendations"

Derek D. Rucker, Kristopher J. Preacher, Zakary L. Tormala, Richard E. Petty

2011 | Social and Personality Psychology Compass | DOI: 10.1111/j.1751-9004.2011.00355.x

Źródło

[36] "Epilog: A General Framework for Understanding Attitude Change Processes"

Richard E. Petty, John T. Cacioppo

2018 | Attitudes and Persuasion | DOI: 10.4324/9780429502156-9

Źródło

[37] "Social network characteristics and their associations with stress in older adults: Closure and balance in a population-based sample."

L. Ellwardt, R. Wittek, Louise C. Hawkley, J. Cacioppo

2019 | The journals of gerontology. Series B, Psychological sciences and social sciences | DOI: 10.1093/geronb/gbz035

Źródło

[38] "Anthropomorphizing without Social Cues Requires the Basolateral Amygdala"

A. Waytz, J. Cacioppo, R. Hurlemann, F. Castelli, R. Adolphs

2019 | Journal of Cognitive Neuroscience | DOI: 10.1162/jocn_a_01365

Źródło

[39] "From Principles of Political Economy"

John Stuart Mill

2005 | Increasing returns and inframarginal econimics | DOI: 10.1142/9789812701275_0018

Źródło

[40] "Principles of Political Economy with some of their Applications to Social Philosophy."

Henry Raymond Mussey, John Stuart Mill, W. J. Ashley

1911 | The Journal of Philosophy Psychology and Scientific Methods | DOI: 10.2307/2012734

Źródło

[41] "FROM The Subjection of Women"

John Stuart Mill

1869 | Longmans, Green, Reader, and Dyer eBooks | DOI: 10.1002/9781118011690.ch22

Źródło

[42] "How does intergroup contact reduce prejudice? Meta-analytic tests of three mediators"

Thomas Fraser Pettigrew, Linda R. Tropp

2008 | European Journal of Social Psychology | DOI: 10.1002/ejsp.504

Źródło

[43] "Subtle and blatant prejudice in western Europe"

Thomas Fraser Pettigrew, Roel W. Meertens

1995 | European Journal of Social Psychology | DOI: 10.1002/ejsp.2420250106

Źródło

[44] "The Ultimate Attribution Error: Extending Allport's Cognitive Analysis of Prejudice"

Thomas Fraser Pettigrew

1979 | Personality and Social Psychology Bulletin | DOI: 10.1177/014616727900500407

Źródło

[45] "Generalized Intergroup Contact Effects on Prejudice"

Thomas Fraser Pettigrew

1997 | Personality and Social Psychology Bulletin | DOI: 10.1177/0146167297232006

Źródło

[46] "Relationships Between Intergroup Contact and Prejudice Among Minority and Majority Status Groups"

Linda R. Tropp, Thomas Fraser Pettigrew

2005 | Psychological Science | DOI: 10.1111/j.1467-9280.2005.01643.x

Źródło

[47] "When Groups Meet: The Dynamics of Intergroup Contact"

Thomas Fraser Pettigrew, Linda R. Tropp

2011

Źródło

[48] "Does Intergroup Contact Reduce Prejudice? Recent Meta-Analytic Findings"

Thomas Fraser Pettigrew, Linda R. Tropp

2013 | Psychology Press eBooks | DOI: 10.4324/9781410605634-11

Źródło

[49] "Comments on the crusade against the causal efficacy of human thought"

Albert Bandura

1995 | Journal of Behavior Therapy and Experimental Psychiatry | DOI: 10.1016/0005-7916(95)00034-w

Źródło

[50] "Going Global With Social Cognitive Theory: From Prospect to Paydirt"

Albert Bandura

2012 | Applied Psychology | DOI: 10.4324/9780203837603-5

Źródło

[51] "Social Foundations of Thought and Action"

Albert Bandura

2002 | The Health Psychology Reader | DOI: 10.4135/9781446221129.n6

Źródło

[52] "SOCIAL COGNITIVE THEORY"

A. Bandura

1989

Źródło

[53] ""From Jerusalem to Jericho": A study of situational and dispositional variables in helping behavior."

John M. Darley, C. Daniel Batson

1973 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/h0034449

Źródło

[54] "The Neural Substrate of Human Empathy: Effects of Perspective-taking and Cognitive Appraisal"

Claus Lamm, C. Daniel Batson, Jean Decety

2007 | Journal of Cognitive Neuroscience | DOI: 10.1162/jocn.2007.19.1.42

Źródło

[55] "Religion and the Individual: A Social-Psychological Perspective"

H. Newton Malony, C. Daniel Batson, Patricia A. Schoenrade, W. Larry Ventis

1995 | Review of Religious Research | DOI: 10.2307/3512077

Źródło

[56] "Theoretical risks and tabular asterisks: Sir Karl, Sir Ronald, and the slow progress of soft psychology."

Paul E. Meehl

1978 | Journal of Consulting and Clinical Psychology | DOI: 10.1037/0022-006x.46.4.806

Źródło

[57] "Comparative efficiency of informal (subjective, impressionistic) and formal (mechanical, algorithmic) prediction procedures: The clinical–statistical controversy."

William M. Grove, Paul E. Meehl

1996 | Psychology Public Policy and Law | DOI: 10.1037/1076-8971.2.2.293

Źródło

[58] "8. On A Distinction Between Hypothetical Constructs And Intervening Variables"

Kenneth MacCorquodale, Paul E. Meehl

1948 | Psychological Review | DOI: 10.1037/h0056029

Źródło

[59] "Theory-Testing in Psychology and Physics: A Methodological Paradox"

Paul E. Meehl

1967 | Philosophy of Science | DOI: 10.1086/288135

Źródło

[60] "Human Problem Solving."

Nick Axten, Allen Newell, Herbert A. Simon

1973 | Contemporary Sociology A Journal of Reviews | DOI: 10.2307/2063712

Źródło

[61] "Administrative Behavior: A Study of Decision-Making Processes in Administrative Organization."

Michael Brown, Herbert A. Simon

1978 | Contemporary Sociology A Journal of Reviews | DOI: 10.2307/2065048

Źródło

[62] "The Architecture of Complexity"

Herbert A. Simon

1991 | DOI: 10.1007/978-1-4899-0718-9_31

Źródło

[63] "The New Science of Management Decision"

James C. Hershauer, Herbert A. Simon

1978 | Academy of Management Review | DOI: 10.2307/257591

Źródło

[64] "De la division du travail social"

Émile Durkheim

2013 | Presses Universitaires de France eBooks | DOI: 10.3917/puf.durk.2013.01

Źródło

[65] "Professional Ethics and Civic Morals."

Melvin Richter, Émile Durkheim, Cornelia Brookfield

1958 | American Sociological Review | DOI: 10.2307/2089063

Źródło

[66] "Moral Education: A Study in the Theory and Application of the Sociology of Education."

Abraham Edel, Émile Durkheim, Paul Fauconnet, Everett K. Wilson, Herman Schnurer

1962 | American Sociological Review | DOI: 10.2307/2089690

Źródło

[67] "Social Facts (From The Rules of the Sociological Method)"

Emile Durkheim

2025 | Social Theories for the Anthropocene | DOI: 10.4324/9781003440987-12

Źródło

[68] "Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*"

Pierre Bourdıeu

2018 | DOI: 10.4324/9781315680347-10

Źródło

[69] "Social Space and Symbolic Power"

Pierre Bourdıeu

1989 | Sociological Theory | DOI: 10.2307/202060

Źródło

[70] "Structures, Habitus, Power:"

PIERRE BOURDIEU

2021 | Culture/Power/History | DOI: 10.2307/j.ctv1ddd17k.9

Źródło

[71] "CHAPTER FOUR Structures, Habitus, Power: Basis for a Theory of Symbolic Power"

Pierre Bourdieu

1994 | Culture/Power/History | DOI: 10.1515/9780691228006-007

Źródło

[72] "Modernity and Self-Identity: Self and Society in the Late Modern Age"

Anthony Giddens

2020 | DOI: 10.4324/9781003060963-59

Źródło

[73] "Central Problems in Social Theory"

Anthony Giddens

1979 | Bloomsbury Publishing Plc eBooks | DOI: 10.1007/978-1-349-16161-4

Źródło

[74] "The Gay Science"

Friedrich Nietzsche, Bernard Williams, Josefine Nauckhoff, Adrian Del Caro

1882 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[75] "Central Problems in Social Theory: Action, Structure and Contradiction in Social Analysis."

Howard L. Parsons, Anthony Giddens

1980 | Philosophy and Phenomenological Research | DOI: 10.2307/2107414

Źródło

[76] "Modernity and Self-Identity"

Anthony Giddens

2023 | DOI: 10.4324/9781003320609-62

Źródło

[77] "Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977"

Michel Foucault, Colin Gordon

1980

Źródło

[78] **"Archaeology of Knowledge"**

Michel Foucault

1970 | Social Science Information | DOI: 10.1177/053901847000900108

Źródło

[79] **"The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences."**

F. C. T. Moore, Michel Foucault

1971 | Man | DOI: 10.2307/2799252

Źródło

[80] **"The archaeology of knowledge ; and, The discourse on language"**

Michel Foucault, Alan Sheridan

1972 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[81] **"Influence of Democracy on the Feelings of the Americans"**

Alexis de Tocqueville

2019 | Power in Modern Societies | DOI: 10.4324/9780429302824-15

Źródło

[82] **"2344 FROM JAMES MADISON 8 May 1816"**

James Madison

1988 | The Collected Works of Jeremy Bentham: The Correspondence of Jeremy Bentham, Vol. 8: January 1809 to December 1816 | DOI: 10.1093/oseo/instance.00066627

Źródło

[83] **"Leviathan: With selected variants from the Latin edition of 1668"**

Thomas Hobbes, Edwin M. Curley

2021 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[84] **"A Dialogue between a Philosopher and a Student, of the Common Laws of England"**

Thomas Hobbes

1673 | Oxford University Press eBooks | DOI: 10.1093/oseo/instance.00006683

Źródło

[85] **"Letter 59 [15/] 25 May 1648 Hobbes to Marin Mersenne, from Saint-Germain"**

Thomas Hobbes

1994 | The Clarendon Edition of the Works of Thomas Hobbes, Vol. 6: The Correspondence, Vol. 1: 1622–1659 | DOI: 10.1093/oseo/instance.00010507

Źródło

[86] **"Letter 58 2/12 May 1648 Hobbes to William Cavendish, third Earl of Devonshire, from Saint-Germain"**

Thomas Hobbes

1994 | The Clarendon Edition of the Works of Thomas Hobbes, Vol. 6: The Correspondence, Vol. 1: 1622–1659 | DOI: 10.1093/oseo/instance.00010506

Źródło

[87] **"The social contract ; and, The discourses"**

Jean-Jacques Rousseau, G. D. H. Cole, J. H. Brumfitt, John C. Hall

1950 | Andalas University Repository (Andalas University)

Źródło

[88] **"The social contract and other later political writings"**

Jean-Jacques Rousseau, Victor Gourevitch

1997

Źródło

[89] **"The Social Contract and The First and Second Discourses"**

Jean-Jacques Rousseau

2017 | Yale University Press eBooks | DOI: 10.12987/9780300129434

Źródło

[90] **"Discourse on the origin and foundations of inequality among men"**

Jean-Jacques Rousseau

2009 | Oxford University Press eBooks | DOI: 10.1093/owc/9780199555420.003.0002

Źródło

[91] **"Fuzzy Extractors: How to Generate Strong Keys from Biometrics and Other Noisy Data"**

Yevgeniy Dodis, Leonid Reyzin, Adam Smith

2004 | Lecture notes in computer science | DOI: 10.1007/978-3-540-24676-3_31

Źródło

[92] **"Private Empirical Risk Minimization: Efficient Algorithms and Tight Error Bounds"**

Raef Bassily, Adam Smith, Abhradeep Thakurta

2014 | DOI: 10.1109/focs.2014.56

Źródło

[93] **"Groundwork for the Metaphysics of Morals"**

Immanuel Kant, Christine M. Korsgaard

2012 | Cambridge University Press eBooks | DOI: 10.1017/cbo9780511809590.004

Źródło

[94] **"Groundwork of The Metaphysic of Morals"**

Immanuel Kant

2020 | DOI: 10.4324/9780203714805-2

Źródło

[95] **"Grounding for the Metaphysics of Morals"**

Immanuel Kant, James W. Ellington

2020 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[96] **"Human, All too Human. A Book for Free Spirits"**

Adrian Del Caro, Friedrich Nietzsche, Marion Faber, Stephen Lehmann

1986 | The German Quarterly | DOI: 10.2307/406336

Źródło

[97] **"4 From The Birth of Tragedy (1872)"**

Friedrich Nietzsche

1994 | Princeton University Press eBooks | DOI: 10.1515/9781400833702-006

Źródło

[98] **"The Birth of Tragedy and The Genealogy of Morals"**

Friedrich Nietzsche

1956 | Medical Entomology and Zoology

Źródło

[99] "Embarrassment and Social Organization."

Erving Goffman

1963 | Personality and social systems. | DOI: 10.1037/11302-050

Źródło

[100] "Stigma And Social Identity"

Erving Goffman

2018 | Deviance & Liberty | DOI: 10.4324/9780203793343-4

Źródło

[101] "Field Theory in Social Science"

Robert L. French, Kurt Lewin, Dorwin Cartwright

1953 | The American Journal of Psychology | DOI: 10.2307/1418749

Źródło

[102] "Principles of topological psychology."

Kurt Lewin

1936 | McGraw-Hill eBooks | DOI: 10.1037/10019-000

Źródło

[103] "A DYNAMIC THEORY OF PERSONALITY"

Kurt Lewin

1936 | The Journal of Nervous and Mental Disease | DOI: 10.1097/00005053-193611000-00051

Źródło

[104] "Field Theory in Social Science: Selected Theoretical Papers."

Daniel O. Price, Kurt Lewin, Dorwin Cartwright

1951 | American Sociological Review | DOI: 10.2307/2087618

Źródło

[105] "Mind, Self, and Society from the Standpoint of a Social Behaviorist."

Glenn R. Morrow, George H. Mead, Charles W. Morris

1935 | The Philosophical Review | DOI: 10.2307/2179928

Źródło

[106] "Mind, self & society from the standpoint of a social behaviorist"

George H. Mead, Charles W. Morris

1934 | University of Chicago Press eBooks

Źródło

[107] "The Social Self"

George H. Mead

1913 | The Journal of Philosophy Psychology and Scientific Methods | DOI: 10.2307/2012910

Źródło

[108] "George Herbert Mead on Social Psychology"

George H. Mead, Anselm Strauss, Anselm Strauss

1964 | DOI: 10.7208/chicago/9780226187112.001.0001

Źródło

Artykuły naukowe autora:

[109] "Who Is Happy?"

David G. Myers, Ed Diener

1995 | Psychological Science | DOI: 10.1111/j.1467-9280.1995.tb00298.x

Źródło

[110] "The funds, friends, and faith of happy people."

David G. Myers

2000 | American Psychologist | DOI: 10.1037/0003-066x.55.1.56

Źródło

[111] "The group polarization phenomenon."

David G. Myers, Helmut Lamm

1976 | Psychological Bulletin | DOI: 10.1037/0033-2909.83.4.602

Źródło

[112] "The Pursuit of Happiness"

David G. Myers, Ed Diener

1996 | Scientific American | DOI: 10.1038/scientificamerican0596-70

Źródło

[113] "The religion paradox: If religion makes people happy, why are so many dropping out?"

Ed Diener, Louis Tay, David G. Myers

2011 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/a0024402

Źródło

[114] **"Joan McKay versus John McKay: Do gender stereotypes bias evaluations?"**

Janet Kay Swim, Eugene Borgida, Geoffrey M. Maruyama, David G. Myers

1989 | Psychological Bulletin | DOI: 10.1037/0033-2909.105.3.409

Źródło

[115] **"Close relationships and quality of life."**

David G. Myers

1999

Źródło

[116] **"Group-Induced Polarization of Attitudes and Behavior"**

Helmut Lamm, David G. Myers

1978 | Advances in experimental social psychology | DOI: 10.1016/s0065-2601(08)60007-6

Źródło

[117] **"Discussion Effects on Racial Attitudes"**

David G. Myers, George D. Bishop

1970 | Science | DOI: 10.1126/science.169.3947.778

Źródło

Treść tworzy Fundacja Dobre Państwo.
Redaguje i publikuje APA ONE, autorski system redakcyjny Fundacji oparty na AI.
APA ONE Publishing System
Fundacja Dobre Państwo © 2026
Article ID: 499c9edd-95ff-4a56-b577-0016df4d5ae8